

Neamul acesta nu va trece...

Vernon Sparks

În urma cu aproape 160 de ani, Mișcarea Milerită a propovăduit mesajul revenirii apropiate a lui Hristos. Prin studiul profeției biblice, membrii acestei mișcări au ajuns la concluzia că Hristos va reveni pe acest pământ la data de 22 octombrie 1844. Dar ei au fost puternic dezamăgiți. Soarele a răsărit a doua zi și nimic nu s-a întâmplat. Aceia care au rămas credincioși și au studiat Biblia ca să găsească motivul pentru care Hristos nu a venit, au descoperit că de fapt la acea dată Hristos a intrat în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul Ceresc pentru a oficia Ziua Antitipică a Ispășirii – zi care simbolizează revenirea Sa glorioasă pentru a pune capăt păcatului din Univers.

Odată cu apariția Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, pastorii și evangheliștii au predicat revenirea imediată a lui Isus Hristos.

La întâlnirile noastre de evanghelizare am explicat de nenumărate ori semnele celei de-a doua veniri care se găsesc în Matei 24:29-30: ” Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiul omului, toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă”. Am spus la evanghelizările noastre că la data de 19 mai 1780 s-au împlinit cele două semne și la 13 noiembrie 1833 stelele au căzut „din cer” într-un fel nemaivăzut până atunci. Timp de zeci de ani am accentuat revenirea imediată a lui Hristos referindu-ne la cuvintele Sale din Matei 24:33-35 „Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă. Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”.

Și totuși timpul s-a scurs și generații de-a rândul au trecut. Unii au ajuns să se întrebe:

„Ne mai putem oare încrede în aceste promisiuni?” Cu siguranță, acest aspect al credinței și misiunii advente devine din ce în ce mai puțin credibil și mai dificil de prezentat.

Este evident că aceeași generație care a trăit în timpul zilei întunecate și a lunii de culoarea sângelui din 19 mai 1780 a putut fi martoră și la căderea de stele care a avut loc 53 de ani mai târziu. Totuși, până la anul 1876, acea generație a dispărut. În acel an, James White comenta cu privire la cuvintele lui Isus din Matei 24:

„Unii consideră că Domnul nostru a vrut să spună că o parte din generația celor care au trăit ziua întunecată din 1780 vor putea să fie în viață la cea de-a doua venire a Mântuitorului. Dar este încredințarea noastră că Domnul a dorit ca oamenii ce vor trăi ultimele semne (căderea de stele din 1833) să audă și proclamarea revenirii lui Hristos”

Trist însă, și această generație descrisă de James White a ajuns până la hotarul anului 1933 – acum aproape 70 de ani – și Hristos încă nu a venit. Ce se întâmplă? Există vreo explicație clară pentru acest aspect aparent rușinos al mesajului nostru? Oricât de dureros ar fi acest lucru, noi trebuie să fim răspunzători pentru solia ce o avem de dat lumii.

Cuvintele lui Hristos „nu va trece neamul acesta” trebuie să înțeleasă pe deplin. Poate fi ceva în această profeție care ne-a scăpat din vedere? A fost oare acest verset prea puțin studiat? Este posibil ca să fie acesta un semn profetic care încă nu s-a împlinit?

Nu o întârziere reală?

Poziția multor adventiști este aceea că de fapt nu există o întârziere reală a revenirii lui Hristos. Este numai o aparentă întârziere și noi nu o putem percepe corect datorită cunoșterii și înțelepciunii noastre limitate. Dumnezeu are un timp bine stabilit, și revenirea lui Hristos se va dovedi a fi fără întârziere. În 1994, Casa de editură Review & Herald a publicat o carte de 120 de pagini, scrisă de pastorul Arnold Wallenkampf, intitulată „Aparenta Întârziere”. El spune următoarele la pagina 91:

„Nici amânarea noastră, nici plantarea semințelor evangheliei și nici păcătoșenia noastră nu vor împiedica sau deraia planul lui Dumnezeu pentru planeta noastră sau univers. Dumnezeu știe momentul secerișului, și acesta va avea loc atunci când El consideră de cuviință și nu când considerăm noi că ar trebui să aibe loc”.

Cu douăzeci de ani mai devreme, aceeași casă de editură a tipărit o vedere total diferită într-o carte de 126 pagini, intitulată „Prea târziu pentru a renunța”. Autoarea acesteia, Marjorie Lewis Lloyd, scrie la paginile 54-55:

„Când eram copil expresia ‘neamul acesta nu va trece’, era spusă clar și cu voce tare. Există o înțelegere generală printre adventiști cu privire la ce înseamnă aceste cuvinte. Generația care a văzut căderea de stele nu va trece cu totul la neființă până când va reveni Domnul Hristos. Multe predici accentuau aceeași temă.

„Dar apoi aceste cuvinte au început să dispară de la amvoanele adventiste ca un sunet de fanfară ce se îndepărtează. Ritmul tobei a dispărut.

„De ce? - se întrebau voci în șoaptă. A trecut prea mult de atunci. Dumnezeu nu poate ține în viață pe cineva așa de mult.

„Nu sunt de acord. Voi apăra cu toate puterile mele faptul că Dumnezeu este în stare să țină pe cineva în viață și o mie de ani dacă aceasta este necesar pentru a-Și duce la îndeplinire voia Sa”

Este întârzierea lui Hristos aparentă? Sau este aceasta o întârziere reală? – Și dacă este așa, care este cauza? Răspunsul este de-o importanță vitală.

Ce a spus Profetul modern?

Mesagerul Domnului ne spune că generația mării dezamăgiri ar fi putut fi martoră la cea de-a doua venire a lui Hristos:

„ Dacă Adventiștii, după marea dezamăgire de la 1844, ar fi stat neclintiți în credință, și ar fi urmat în unanimitate călăuzirea lui Dumnezeu, primind și acceptând mesajul întregii solii îngerești și în puterea Duhului Sfânt l-ar fi proclamat lumii... Hristos ar fi venit până acum ca să-Și primească poporul Său la răsplată!” (Mărturii Alese, vol.1, p.68)

În 1856, mesajul către Laodiceea a fost aplicat în mod primordial nouă ca popor advent. Spiritul Profetic spune că Hristos ar fi putut veni la numai câțiva ani, dacă reînvierea ar fi început ca urmare a mesajului către Laodiceea din 1856:

„Mi s-a arătat în viziune că mărturia către laodiceeni se aplică poporului lui Dumnezeu de astăzi, și motivul pentru care nu a produs rezultate mai mari este datorită împietririi inimilor lor... Aproape toți au crezut că acest mesaj se va termina cu marea strigare a îngerului al treilea. Dar ei nu au reușit să vadă lucrarea minunată dusă la capăt într-un timp scurt și astfel au pierdut din vedere esența mesajului... Dacă sfatul Martorului Credincios ar fi fost acceptat, Dumnezeu ar fi lucrat pentru poporul Său într-o putere și mai mare” (Mărturii vol.1, p.186).

În 1896, Ellen White a scris că în anul 1888 ne-am împotrivit mesajului care trebuia să lumineze întreg pământul:

„O încăpățănare de a renunța la idei preconcepute și de a accepta acest adevăr, au stat la baza opoziției manifestate la Minneapolis împotriva mesajului lui Dumnezeu dat prin frații Waggoner și Jones. Prin provocarea acestei opoziții Satana a reușit să oprească în mare parte manifestarea puterii speciale a Duhului Sfânt pe care Dumnezeu atât de mult a dorit să le-o ofere. Dușmanul i-a împiedicat să obțină eficiența care ar fi putut fi a lor în lucrarea de ducere mai departe a adevărului, după cum apostolii l-au dus mai departe după Ziua Cinzecimii. Lumina care ar fi trebuit să lumineze întreg pământul cu gloria ei a întâmpinat opoziție, și prin propria acțiune a fraților noștri a fost în mare parte ținută departe de lume!” (Mărturii Alese, vol.1, p.234-235)

Mesagerul Domnului spune prin următoarele cuvinte că Hristos ar fi putut veni înainte de 1896 dacă poporul Său și-ar fi dus la îndeplinire lucrarea însărcinată folosind metoda lui Dumnezeu:

„Dacă aceia care consideră că au o experiență vie în lucrurile lui Dumnezeu, și ar fi făcut lucrarea după cum a poruncit Domnul, întreaga lume AR FI FOST PÂNĂ ACUM AVERTIZATĂ, și Domnul Hristos ar fi venit înconjurat cu putere și glorie”

(Review & Herald, 8 Octombrie 1896).

În 1901, Dumnezeu, prin Ellen White, a spus că întârzierea lui Hristos este rezultatul nesubordinării noastre:

„Poporul care a avut lumină multă, nu a avut aceeași pietate, sfințire și zel în a duce la îndeplinire planurile specifice ale lui Dumnezeu. Ei au avut de pierdut spre dezavantajul lor ceea ce ar fi putut câștiga pentru avansarea adevărului dacă ar fi dus la îndeplinire planurile și voia lui Dumnezeu. Omului îi este imposibil să se întindă peste abisul creat de

lucrătorii care nu au urmat pe Liderul divin. Va trebui să rămânem aici în această lume datorită neascultării (nesubordinării) mulți ani, după cum s-a întâmplat cu vechiul Israel, dacă de dragul lui Hristos, poporul Său nu va pune păcat peste păcat învinovățindu-L pe Dumnezeu pentru faptele lor greșite” (Colecția Spalding & Magan, p.202)

Sfințirea grăbește revenirea lui Hristos

S-a evidențiat deci că propria noastră neascultare și neconformare cu principiile divine au întârziat revenirea Mântuitorului. Dar totuși problema se adâncește. Nesubordonarea este rezultatul nereușitei noastre de a experimenta adevărata convertire, o neputință de a lăsa caracterul lui Hristos să fructifice Duhul Sfânt în viețile noastre. Lăsând ca transformarea făcută de sfințire să aibe loc, noi grăbim venirea lui Hristos. Când nu cooperăm cu procesul sfințirii, noi de fapt întârziem revenirea Sa:

„...’și când este coaptă roada, pune îndată secerea în ea, pentru că a venit secerișul’

(Matei 4:29). Hristos așteaptă cu o dorință profundă pentru a se manifesta în biserica Sa. Când caracterul lui Hristos va fi reprodus în mod desăvârșit în poporul Său, atunci va veni ca să-i cheme la El.

„Este privilegiul oricărui creștin nu numai să privească spre revenirea Domnului nostru Isus Hristos, ci să o și grăbească. Vezi 2 Petru 3:12. Dacă toți cei care poartă numele Său ar aduce roade, cât de repede s-ar planta semințele evangheliei în întreaga lume. Într-un timp scurt recolta ar fi coaptă și El ar veni să strângă grăul prețios” (Parabolele Domnului Hristos, p.69)

Chiar dacă adevărul despre Ziua Antitipică a Ispășirii care a început în 1844 este unul dintre crezurile noastre distincte, noi nu am reușit să experimentăm umilința din Ziua Ispășirii în viețile noastre (Levitic 16:29 – “să vă smeriți sufletele”). Trebuie să realizăm seriozitatea luptei noastre împotriva păcatului:

“Noi trăim acum în marea Zi a Ispășirii. În serviciul de la templu, când marele preot făcea ispășire pentru Israel, toți trebuiau să-și cerceteze sufletele printr-o regret adânc față de păcatul și umilință înaintea Domnului – altfel ei erau nimiciți din Israel. Tot astfel, astăzi, toți cei care își au numele în cartea vieții trebuie acum, în puținul timp rămas de probă, să-și umilească sufletele înaintea lui Dumnezeu printr-o părere de rău pentru păcatele comise. Este nevoie de o adâncă cercetare a inimii” (Marea Luptă, p.489-490).

Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie predat complet lui Hristos înainte ca ei să poată fi gata să-L întâmpine pe nori:

“Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămânea în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului (purificatorului, ed. engl.), și ca leșia nălbitorului” – Maleahi 3:2. Cei care sunt în viață pe pământ când Hristos va înceta în Sanctuarul Ceresc mijlocirea Sa, vor trebui să stea înaintea unui Dumnezeu sfânt fără mijlocitor. Veșmintele lor trebuie să fie fără pată, caracterele trebuies curățate de păcat

prin spălarea în sângele ispășitor. Prin harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor serioase ei trebuie să fie învingători în lupta cu răul. În timp ce judecarea de cercetare are loc în ceruri, în timp ce păcatele credincioșilor sunt curățate din sanctuar, trebuie să aibe loc o lucrare specială de purificare, de renunțare la păcat printre poporul lui Dumnezeu de pe pământ...

“Când această lucrare va fi dusă la capăt, urmașii lui Hristos vor fi gata pentru întâlnirea cu El” (Marea Luptă, p.425)

În mod tragic, prea multe generații de adventiști au fost mulțumiți cu “...o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3:2). Putem admite către noi înșine și către Dumnezeu că noi – datorită păcatelor și defectelor noastre laodiceene – am întârziat venirea Domnului în glorie, timp de peste 160 de ani.

[A fost Dumnezeu luat prin surprindere?](#)

În pofida ezitării și întârzierii noastre de a fi conlucrători cu Hristos în curățirea sanctuarului, Dumnezeu nu este nepregătit.

Încă din zilele profetului Daniel, ceasul profetic a indicat că marea Zi Antitipică a Ispășirii va începe la 22 octombrie 1844. În acea zi, Hristos a intrat în Sfânta Sfințelor din sanctuarul ceresc pentru a face ispășire și solia îngerului din Apocalips 10:6 a intrat în efect:

„...nu va mai fi nici o zăbavă” – engleză – „timpul nu se va mai prelungi”

„Acest timp, pe care Îngerul îl declară cu solemnitate, nu reprezintă sfârșitul istoriei lumii, nici al timpului de probă, ci timpul profetic, care precede venirea Domnului nostru. Aceasta înseamnă că poporul advent nu va avea alt mesaj ce arată spre un timp definit. După această perioadă, de la 1842 la 1844, nu va mai exista un timp profetic definit. Perioada cea mai lungă ajunge până la toamna anului 1844.”

(Marea Luptă, p.425)

Chiar dacă cu mii de ani înainte Dumnezeu a descoperit timpul exact al începerii Zilei Antitipice a Ispășirii, El nu a specificat un timp profetic care să ne arate sfârșitul acesteia.

Evenimente precum începutul acestei Zile a Ispășirii sunt necondiționate. În schimb, evenimente care sunt dependente de acțiunile omului sunt profetizate condiționat. Astfel, profeția lui Hristos, „neamul acesta nu va trece”, este condiționată de posibilitatea formării unei generații doritoare să participe cu El la curățirea Sanctuarului Ceresc de păcat.

Întunecarea soarelui la amiază, culoarea ciudată a lumii, căderea de stele din Matei 24:29, toate acestea preced începerea Zilei Antitipice a Ispășirii. Generațiile care au fost martore oculare la oricare dintre aceste semne, ar fi putut fi ‘acest neam’ din versetul 34. După cum am văzut, Hristos ar fi putut curăța sanctuarul și reîntoarce la câțiva ani după 1844, 1856 sau 1888, dacă oricare dintre aceste neamuri-generații ar fi conlucrat cu El la eradicarea păcatului.

Încă un semn să fie împlinit

Este încă un eveniment menționat în Matei 24:29 care ne ajută să înțelegem și mai profund „acest neam” din versetul 34: „puterile cerurilor vor fi clătinate” v.29. Serva Domnului ne spune că această frază nu se referă la cele trei evenimente menționate anterior, ci mai degrabă la o clătinare separată a corpurilor cerești provocată de vocea Domnului:

„Decembrie 16, 1848, Dumnezeu mi-a dat o viziune despre ceea ce înseamnă clătinarea cerurilor. Mi s-a descoperit că atunci când Domnul spune ‘cer’ în contextul semnelor din Matei, Marcu și Luca, înseamnă literal ‘cer’, și când El spune ‘pământ’, înseamnă pământ... Puterile cerurilor vor fi zguduite de vocea Domnului. Apoi soarele, luna și stelele vor fi mișcate de la locul lor. Ele nu vor dispărea, ci vor fi clătinate de vocea Sa” (Comentariu Biblic AZȘ, vol. 7A, p. 971)

Aceasta este vocea Domnului de la tron care anunță solemn „S-a sfârșit”. Va zgudui cerurile și pământul și va scăpa pe cei 144,000 din timpul teribil al strâmtorării lui Iacov. (vezi ML, p.636-637). Aceasta este generația care va experimenta cu Hristos lucrarea de ștergere a păcatului. Acesta este neamul care nu va trece până când nu se vor întâmpla toate aceste lucruri. Ziua Ispășirii se va încheia și „neamul acesta” – cei 144,000

– trec prin timpul de strâmtorare al lui Iacov fără Mijlocotor și îl vor vedea pe Isus venind pe norii cerului, fără să guste moartea și astfel ei vor fi întotdeauna cu Domnul. „Neamul acesta” va fi o grupare specială de-a lungul veșniciei.

Matei 24:29-35 spune că a fost planul lui Dumnezeu pentru generația credincioșilor din 1844, care au văzut ziua întunecată din 1780 și căderea de stele din 1833, să fie deasemenea cei 144,000 care să vadă cerurile clătinate de vocea lui Dumnezeu și fără să experimenteze moartea, să-L vadă pe Isus venind în glorie. Dar în același timp este o profeție condiționată de participarea voluntară a acelei generații în Ziua Antitipică a Ispășirii.

PRINCIPIUL LIBEREI ALEGERI – CEL MAI NOBIL PRINCIPIU AL UNIVERSULUI!

Dumnezeu a oferit experiența celor 144,000 fiecărei generații care a urmat de atunci. Mulțumiri lui Dumnezeu, căci El încă oferă și astăzi aceeași experiență. El o oferă mie și dumneavoastră. Trebuie să luptăm să fim „neamul acesta”:

„Trebuie să privim la omul Hristos Isus, care este completarea perfectă a îndreptării și sfințirii. El este Începutul și Sfârșitul credinței noastre. El este Omul Exemplu. Experiența Sa este standardul experienței pe care noi trebuie să o atingem. Caracterul Său este modelul nostru. Fie deci, ca noi să ne îndepărtăm mințile de le problemele și dificultățile acestei vieți, și să le ațintim asupra Sa, deoarece astfel putem fi schimbați în asemănarea cu El...În timp ce privim la El și ne gândim la El, Hristos va deveni nădejdea slavei în interiorul ființei noastre.

„Să luptăm cu toată puterea ce ne-a fost dată de Dumnezeu ca să fim găsiți printre cei 144,000” (Review & Herald, 9 Martie 1905)

Avem nevoie să ne punem față în față cu starea noastră laodiceeană:

„Acele greșeli și păcate care au adus pe poporul lui Dumnezeu în starea de ticăloșenie, orbire și sărăcie spirituală, trebuie să fie descoperite și să producă pocăință profundă. Ele sunt cauza acestei condiții deplorabile de orbire și rătăcire. Mărturia directă trebuie să fie vie în biserică. Numai acesta va fi soluția pentru laodiceeni. Greșelile trebuie arătate, păcatele trebuie numite păcate, faptele nevrednice trebuie imediat mustrate și puse de-o parte de noi ca popor” (Review & Herald, 16 septembrie 1873)

Prin harul și puterea lui Dumnezeu, fie ca noi să fim neclintiți în lupta cu păcatul și să ne hotărâm ca generația noastră să nu piară deasemenea în pustie!

Amin